

Povídka: 8. O neodeslaných dopisech

Listopadová povídka pro děti – napsala Eliška Hrůzová.

Povídka

© neodeslaných dopisech

Povídka

© neodeslaných dopisech

„A buď poslušná, nikomu neotvírej a dávej na sebe pozor!“

„Ano, mami,“ usmála jsem se. „Budu v pořádku, neboj se.“

Maminka se na mě stejně ustaraně podívala.

„Brzo budu zpátky. Měj se krásně. Pa,“ dala mi pus, vyšla ven na chodbu a zamkla za sebou poctivě dveře. Ach ta moje maminka! Nikdy si o mě nepřestane dělat starosti, i když je mi už deset let.

Rozhodla jsem se, že si udělám kakao, podívám se na nějakou tu pohádku – a pak? Pak půjdu na průzkum na naši půdu, kde jsem ještě nikdy v životě nebyla! Určitě tam na mě čeká plno dobrodružství a už se chvějí nedočkavostí, až se mi ukážou!

Jak jsem si naplánovala, tak jsem také udělala. Kakao jsem měla vypíté za chvíličku (což je celkem samozřejmé, když je to mé nejoblíbenější pití), proto jsem postavila hrnek do dřezu a rychle vyběhla po schodech nahoru do ložnice maminky a tatínka. Moc jsem se tam nerozhlížela a místo toho se podívala nahoru na strop. Chvilí jsem trochu tápala, ale pak jsem si toho všimla – toho nenápadného poklopu, který byl natřený stejnou bílou barvou jako strop a stěny ložnice. Zpod manželské postele jsem vytáhla takovou prapodivnou tyčku, která měla na konci háček. Musela jsem si stoupnout až na špičky, aby se háček zachytil o kovové poutko. Stáhla jsem tyčku dolů – a nesmírně se polekala, protože se poklop s obrovským rámusem rozložil na několik velkých schodů, které měly mezi sebou obrovské mezery. Schody byly dřevěné a plné třísek a já se lítostivě podívala na své plyšové přezůvky s medvídky. No, nedá se nic dělat. Budete to muset přežít. Boty si už měnit nebudu.

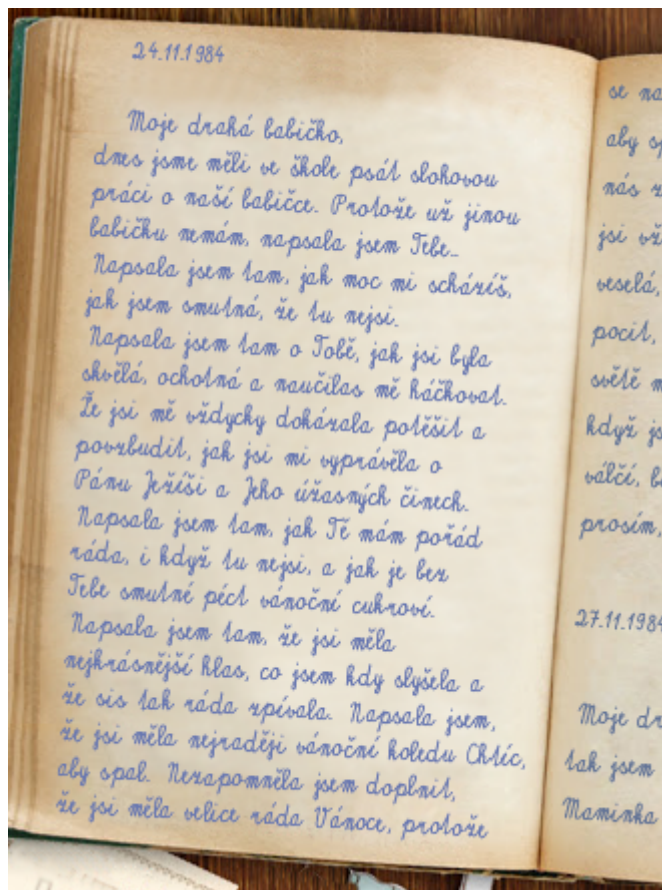
Zhluboka jsem se nadechla a vyšplhala po schodech nahoru. Obdivně jsem vydechla. Na půdě bylo dusno a horko a všude poletoval prach. A všude, všude ležely nějaké bedny, knihy... Všechno, co si představujete, tam určitě bylo. Usmála jsem se. Tenhle svět byl přede mnou skrytý deset let!

Začala jsem se rozhlížet. Vyzkoušela jsem si staré šaty obalené pavučinami, pokusila se přelouskat nějaké knihy v němčině a latině a zkoušela jsem otevřít zamčené truhly. Byla jsem v sedmém nebi. Toužila jsem se všech těch věcí zeptat, komu patřily a jak se sem dostaly.

Ani jsem se nenadála a byla jsem na konci půdy. Přes vikýřové okýnko proudily ostré sluneční paprsky na truhlici, která byla hned pod okýnkem. Jako jediná z těch věcí byla v docela zachovalém stavu. Zatajila jsem dech. To musí něco znamenat. V téhle truhle se musí skrývat nějaké tajemství, prostě musí! Pokusila jsem se nadzvednout víko – a k mému velkému překvapení se nadzvedlo. Tahle truhla byla jako jediná nezamčená a šla otevřít. Co Vám povídám, nervy jsem měla napnuté k prasknutí!

A v té truhle ležela jen jedna věc. Asi docela obyčejná, kdybyste ji viděli. Přesně uprostřed truhly ležel deník s oprýskanými deskami. Vypoulila jsem oči a okamžitě po něm sáhla a otevřela jej.

24. 11. 1984

Moje drahá babičko,

dnes jsme měli ve škole psát slohovou práci o naší babičce. Protože už jinou babičku nemám, napsala jsem Tebe. Napsala jsem tam, jak moc mi scházíš, jak jsem smutná, že tu nejsi.

Napsala jsem tam o Tobě, jak jsi byla skvělá, ochotná a naučila mě háčkovat. Že jsi mě vždycky dokázala potěšit a povzbudit, jak jsi mi vyprávěla o Pánu Ježíši a Jeho úžasných činech. Napsala jsem tam, jak Tě mám pořád ráda, i když tu nejsi, a jak je bez Tebe smutné péct vánoční cukroví.

Napsala jsem tam, že jsi měla nejkrásnější hlas, co jsem kdy slyšela a že sis tak ráda zpívala. Napsala jsem, že jsi měla nejraději vánoční koledu Chtíc, aby spal. Nezapomněla jsem doplnit, že jsi měla velice ráda Vánoce, protože se narodil Pán Ježíš, aby spasil tento svět a všechny nás zachránil. Bývala jsi vždycky tak čilá, tak veselá, tak spokojená. Mám pocit, že bez Tebe je na světě mnohem více nepokojů, než když jsi tu byla. Všude se válčí, babi, a je hlad. Babi, prosím, vrať se zpátky.

27. 11. 1984

Moje drahá babičko,

tak jsem z té slohové práce dostala jedničku. Paní učitelka mě pochválila, že jsem to moc hezky napsala a že jsem Tě musela mít moc ráda. Ale nikdo si nedokáže představit, jak moc jsem Tě měla ráda, babi.

Maminka se teď na mě přišla podívat do pokojíčku. Řekla jsem jí, že Ti píšu dopis, a ona Tě pozdravuje a myslí na Tebe. Tak abys to věděla.

A teď trochu radostnější zpráva - venku napadl první sníh! Víím, že bys měla radost, tak Ti to píšu. Ale možná, že už to dávno víš, když jsi v nebi - možná vám tam andělé sypou sníh přímo před vašima očima.

Je to tak dávno, kdy jsme spolu postavili sněhuláka. Pamatuješ, jak jsme naposledy stavěli sněhuláka a Tys neměla zrovna mrkev na nos? Byla jsem smutná, že nemá nos, ale Tys mě pohladila a povzbudivě mi řekla: „Neboj, Evičko. Však Pán Bůh ho má rád i bez nosu.“

Moc dobře jsem tomu nerozuměla. Co to je za smutný deník? Není tak starý, vždyť poslední dopis byl z roku 1985!

Podívala jsem se na své hodinky a vyděsila se. Za chvíli tu bude maminka, musím jít domů a zakrýt stopy! Deník jsem si však vzala s sebou, pevně rozhodnutá, že se na to zeptám maminky. Vždyť přece maminky ví všechno.

Jen tak tak jsem ukryla deník pod polštář, když vtom zarachotil klíč v zámku. Maminka.

Seběhla jsem schody dolů.

„Jé, ahoj mami!“

„Aničko! Je všechno v pořádku? Nezlobila jsi? Nestalo se ti něco?“

„Vše je v naprostém pořádku,“ ujistila jsem ji.

Maminka pochybovačně přivřela oči.

„Jsi si tím opravdu jistá?“

„Ano.“

„Tak proč máš sukni obalenou prachem?“

A jáje. Na prach všude po oblečení jsem dočista zapomněla.

„No... já...“

„Ano?“ Maminka trpělivě čekala na mé vysvětlení.

V tu chvíli už jsem věděla, že jí to musím říct.

„Mami, já byla na půdě,“ řekla jsem. „Chtěla jsem se podívat, co tam je. A objevila jsem tam nějaký deník, z roku 1984 až 1985.“

Maminka viditelně zbledla.

„Aničko, ukaž mi ten deník.“

Poslechla jsem. Letěla jsem nahoru, vzala deník a přiběhla zas zpátky.

Mamince se zalily oči slzami.

„Pro všechno na světě, kde jsi to našla, zlatíčko?“

„Na půdě v truhle, hned pod oknem.“

„Aničko, tak já ti to teda povím, co to je. To jsem psala já, když mi bylo tolik, co tobě. Nečekaně mi zemřela babička, kterou jsem měla velice ráda. To ona mě poprvé seznámila s Pánem Ježíšem. Strašně se mi po ní stýskalo, proplakala jsem celé noci, až jsem začala psát babičce dopisy. Skončila jsem s tím v jedenácti letech, kdy jsem odešla na gymnázium a už jsem neměla čas psát dopisy. Neustále jsem však na babičku myslela.“

Láskyplně se zadívala na deník.

„Jednou ho při úklidu našel tvůj tatínek. Ptal se mě, co to je, a já mu to v pláči pověděla. Tatínek mě pohladil po vlasech a laskavě mi řekl, abych se netrápila, že je babička v nebi u našeho Pána, kam se tolik těšila, nic jí netrápí a je šťastná. A já jsem uvěřila Pánu Ježíši, že se nemám trápit a že se s babičkou jednou sejdu v nebi.“

Jakmile jsme se sem přistěhovali, schovala jsem ten deník do truhly a už jej znovu neotevřela. A tak ti chci říct, Aničko – v nebi se jednou s mojí babičkou určitě potkáš. A jsem si jistá, že ji budeš mít tak ráda jako já za mých dětských let.“

Usmála jsem se na ni a tak, jako to kdysi udělal tatínek, jsem ji pohladila po hebkých vlasech.

„Já jsem si tím jistá taky, mami.“ Něco mě přinutilo podívat se ven. Za okny se na trávu snášely drobné, sněhové vločky. „A babička také.“

KONEC

Vaše Eliška

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)